

ת"פ 33572/12/14 - מדינת ישראל נגד יוסף אזברגה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 33572-12-14 מדינת ישראל נ' אזברגה

לפני כבוד השופט שאול אבינור
המאשימה: מדינת ישראל
נגד
הנאשם: יוסף אזברגה

גזר דין

א. רקע כללי:

1. על-פי האמור בעובדות כתב האישום המתוקן, בתקופה הרלוואנטית לו עבדו הנאשם ומר עלי מוצארה (להלן - המתלון) כנהגי מוניות שירות בקו תל-אביב-נתניה, בחברות מתחרות. האירוע מושא האישום תואר כלהלן:
 - ביום 13.6.13 בשעה 08:30 או בסמוך לכך הגיע המתלון, עם המונית בה נהג, למסוף אוטובוסים בתל-אביב על מנת לאסוף נוסעים.
 - כאשר הגיע תורו של המתלון לאסוף נוסעים נצמד הנאשם, עם המונית בה נהג, למונית של המתלון, בניסיון לעקפו בתור לאיסוף הנוסעים. משהתנגד המתלון לניסיון זה פתח הנאשם את דלת רכבו במכוון על דלת רכבו של המתלון, מספר פעמים.
 - בתגובה לכך הוציא המתלון את מכשיר הטלפון הסלולרי שלו והחל להסריט את הנאשם במעשיו. אז יצא הנאשם במהירות מרכבו, פתח את דלת רכבו של המתלון, הושיט יד לטלפון הנייד שלו וגרם להיזק בזדון בכך שקרע את כיסוי המגן של הטלפון.
 - בהמשך לכך תקף הנאשם את המתלון שלא כדין בכך שאחז בצווארו, נגח בפניו, הוציא אותו מרכבו והמשיך להכות בו, תוך שהוא מאיים על המתלון באומרו: "אני ארצח אותך וכאן אני קובר אותך".
 - המתלון זעק לעזרה וביקש שתוזמן משטרה למקום. עוברי אורח שהיו במקום הצליחו להפריד את הנאשם מהמתלון, אך מיד לאחר מכן ניגש הנאשם לתא המטען של רכבו, הוציא משם חפץ מברזל וחזר ותקף את המתלון בכך שהכה בו מספר פעמים עם החפץ בגופו.
 - כתוצאה ממעשי הנאשם נזקק המתלון לטיפול רפואי ונגרמו לו חבלות של ממש, דהיינו: שריטה מעל השפה וכן המטומה בבית השחי מצד ימין.
2. הנאשם הואשם אפוא, בכתב האישום המתוקן, בעבירות של **היזק לרכוש במזיד**, לפי הוראות סעיף 452 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, לפי

הוראות סעיף 380 לחוק העונשין; **איומים** לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין; וכן **ניסיון תקיפה (סתם)**, לפי הוראות סעיף 379 יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין.

3. הודיית הנאשם ניתנה במסגרת הסדר טיעון, אליו הגיעו הצדדים לאחר שהתיק הועבר לשמיעת הראיות לפניי אך בטרם החלה שמיעת הראיות. במסגרת ההסדר הוגש כתב האישום המתוקן, שבו נערכו תיקונים קלים לקולה (יוער, כי בכתב האישום המקורי העבירה של תקיפה סתם תוארה כניסיון בלבד, ומכאן הוראות החיקוק בהקשר זה, שהושארו כפי שהן הגם שבעובדות כתב האישום המתוקן מתוארת תקיפה שהושלמה).

4. במסגרת ההסדר - אותו נימקה המאשימה בקשיים ראייתיים - הגיעו הצדדים גם להסכמות עונשיות. הוסכם שהנאשם יפקיד בקופת בית המשפט סך של 2,000 ₪ לטובת פיצוי המתלונן, וכך אכן נעשה. כמו כן הוסכם שהמאשימה תגביל עצמה לעתירה לענישה צופה פני עתיד בלבד וש"כ הנאשם יוכל לעתור לביטול ההרשעה. בנסיבות אלה ונוכח הסכמות הצדדים הוריתי לשירות המבחן להכין תסקיר בעניינו של הנאשם, אשר יתייחס גם לשאלת הרשעתו בדיון.

5. לא למותר להעיר עוד, כי במהלך ניהול התיק נגרמו דחיות מרובות, רובן ככולן בעטיו של הנאשם - תחילה במסגרת הדיונים המקדמיים, לאחר מכן בשל תקלות בסוגיית הייצוג ולבסוף בשל קשיים בתקשורת מול שירות המבחן.

ב. תסקירי שירות המבחן:

6. בתסקיר שנערך עמד שירות המבחן על נתוני האישיים של הנאשם: גבר נשוי, אב לחמישה ילדים קטנים, המתפרנס מזה כתשע שנים מעבודתו כנהג מונית. הנאשם הציג בפני שירות המבחן מסמכים המלמדים על לימודיו לתואר הנדסאי חשמל ועל הכשרתו כמורה בתחום הנדסת החשמל. עם זאת, הנאשם הסביר כי לא עסק בהוראה אלא בתחום החשמל ובעקבות קשיי השתכרות בתחום זה החל לעבוד כנהג מונית - עיסוק בו מתמיד הנאשם מזה תשע שנים.

7. לענין הרקע לביצוע העבירות תיאר הנאשם בפני שירות המבחן את הלחצים בהם היה נתון בעת האירוע, הן במישור הכלכלי והן במישור הרגשי. הנאשם אף טען כי במהלך האירוע מושא האישום דובר באלימות הדדית בינו לבין המתלונן, על רקע יחס מזלזל ומשפיל מצד המתלונן. שירות המבחן ציין כי הנאשם התקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיו וצמצם מעורבותו וחלקו באירוע, הגם שהביע צער רב וחרטה על מעשיו. עוד הוסיף הנאשם, כי מאז האירוע חל שינוי באופן התייחסותו לזולת, לרבות בשל הבנתו את אחריותו כמפרנס משפחתו וכמי שצריך לתמוך בהוריו המבוגרים.

8. הנאשם הסכים להצעת שירות המבחן לשלבו בטיפול בתחום שליטה בכעסים ועל רקע זה עתר שירות המבחן לדחיית הדיון במספר חודשים, לצורך שילוב הנאשם בקבוצה טיפולית. שירות המבחן ציין עוד, כי האירוע מושא האישום היה אירוע חריג בנוף חייו של הנאשם, שאין לו הרשעות קודמות, והעריך כי הסיכון להישנות העבירה הוא נמוך.

9. בדיון שהתקיים לאחר קבלת התסקיר הנ"ל עתר ב"כ הנאשם לקבלת תסקיר משלים, בהתאם להמלצת שירות המבחן, ואילו ב"כ המאשימה הפנה לאי-נטילת האחריות המשתמעת מהתסקיר. הנאשם עצמו הבהיר אפוא, במהלך הדיון, כי הוא אכן מודה בעבירה ונוטל אחריות על ביצועה (ר' בפרוטוקול מיום 03.10.18, עמ' 13 שורה 17). בנסיבות אלה הוריתי לשירות המבחן להכין תסקיר

עמוד 2

משלים.

10. בתסקיר המשלים חזר שירות המבחן וציין את התרשמותו הראשונית מהקושי של הנאשם להעמיק בבחינת נסיבות התנהגותו האלימה, כמו גם נטייתו לטשטש את בעיית האלימות שבהתנהגותו. יחד עם זאת, שירות המבחן ציין את השתלבותו החיובית של הנאשם בהליך הטיפול מאז התסקיר הראשון. הליך זה מסייע לנאשם לגלות יתר הבנה לדפוסיו האלימים, לחומרת העבירות ולנזק שהסב למתלונן, ולהערכת שירות המבחן קיימת חשיבות בהמשך השתלבות הנאשם בטיפול, לאורך זמן. שירות המבחן המליץ אפוא על הטלת צו מבחן בצירוף שירות לתועלת הציבור.
11. באשר לסוגיית ההרשעה צוינו בתסקיר המשלים חששו של הנאשם מהשלכות הרשעתו בדין על המשך עבודתו הנוכחית כנהג מונית, כמו גם כוונותיו לעסוק בעתיד בתחום ההוראה. על רקע זה המליץ שירות המבחן על ביטול הרשעת הנאשם.

ג. עיקר טיעוני ב"כ הצדדים:

12. כראיות לקביעת העונש הגיש ב"כ המאשימה תעודה רפואית שנערכה בעניינו של המתלונן (תעודת חדר המיון מיום האירוע, סומנה ע/1).
13. בטיעוניו עמד ב"כ המאשימה על הערכים החברתיים המוגנים, שנפגעו ממעשיו של הנאשם, ובהם ההגנה על שלום האדם, על גופו ועל בריאותו. את הסדר הטיעון המקל, שנערך בעניינו של הנאשם, נימק ב"כ המאשימה בקשיים ראייתיים משמעותיים, בחלוף הזמן המשמעותי מאז ביצוע העבירה וכן בהודאתו של הנאשם - ובנסיבות אלה עתר לכיבוד ההסדר.
14. ב"כ המאשימה התנגד לביטול הרשעתו של הנאשם בדין, חרף המלצת שירות המבחן, וזאת הן בשל העובדה שמדובר באירוע אלימות חמור והן משום שהנאשם לא הוכיח כי עלולה להיגרם לו פגיעה ממשית וקונקרטית בעטייה של ההרשעה - כמתחייב לצורך ביטול ההרשעה. בהקשר זה הפנה ב"כ המאשימה, בין השאר, לת"פ 39012-12-12 **מדינת ישראל נ' לבריק** (29.10.2014), שבמסגרתו הורשע נהג מונית חרף העדר הרשעות קודמות והמלצה של שירות המבחן להימנעות מהרשעה, וכן לרע"פ 5100/14 **ד"ר מסארוה נ' מדינת ישראל** (28.07.2014).
15. ב"כ הנאשם, מצידו, הדגיש את נטילת האחריות של הנאשם ואת הודאתו, חרף הקשיים הראייתיים המשמעותיים אותם ציין ב"כ המאשימה. כמו כן עמד ב"כ הנאשם על נסיבותיו האישיות של הנאשם - גבר בן 42 שנים, שעברו ללא רבב הן לפני האירוע מושא כתב האישום והן לאחריו. הנאשם אף הביע חרטה עמוקה וכנה, והוא מבקש ומעוניין לשרת את קהילתו במסגרת צו של"צ.
16. בנסיבות אלה, כך טען ב"כ הנאשם, אין בביטול ההרשעה כדי לפגוע באינטרס הציבורי, ולמעשה ההפך הוא הנכון: הרשעת הנאשם תגרום לנזק חמור מהתועלת הטמונה בה, שכן יהיה בה כדי לסכל את שיקומו המוצלח של הנאשם. ב"כ הנאשם הוסיף, בהקשר זה, כי עד עתה לא עבד הנאשם כמורה אלא כנהג מונית מסיבות כלכליות ומכורח הנסיבות, בשל מצוקות שונות הקיימות במגזר, אך הרשעתו של הנאשם בדין עלולה לחסום אותו כליל מלממש את חלומו לעסוק בתחום החינוך. כאסמכתא הפנה ב"כ הנאשם לפסק הדין בע"פ 3554/16 **יעקובוביץ נ' מדינת ישראל** (11.06.2017), בו בוטלה הרשעתו של נאשם בעבירות חמורות של הפרת אמונים, התחזות כעובד ציבור ופגיעה בפרטיות, נוכח שיקומו המוצלח.

17. בסיכומו של דבר ציין ב"כ הנאשם כי הוא ער לכך שהעונש לו עותרת המאשימה הוא עונש מקל, בהתחשב בעובדות האירוע, אך עתר כי בית המשפט ינהג עם הנאשם לפני משורת הדין. לפיכך עתר ב"כ הנאשם לאימוץ המלצות שירות המבחן, דהיינו: ביטול הרשעת הנאשם בדין והשתת ענישה בדמות של"צ, תוך המשך שילובו של הנאשם בהליך הטיפול במסגרת צו מבחן.

18. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, נשא דברים נרגשים. הנאשם תיאר את נסיבות חייו וחיי משפחתו, כמו גם תפקידו כבן בכור האחראי לעזור הן לאחיו והן להוריו הנכים. הנאשם הדגיש כי מדובר באירוע חריג מאוד בנוף חייו, שהוא נוטל עליו אחריות מלאה. עוד תיאר הנאשם את רצונו העז לעבור לעבוד בתחום ההוראה - תחום שבו קשה מאוד להשתלב בעבודה במגזר - כאשר עבודתו כנהג מונית עד היום היתה רק לצרכי פרנסתו ופרנסת משפחתו.

ד. דיון והכרעה:

19. עסקין במקרה שעניינו אירוע אלימות חמור ומתמשך, במסגרת התופעה הפסולה של "זעם בדרכים" ("road rage") (לניתוח חומרת התופעה ר' בת"פ 33995-10-13 **מדינת ישראל נ' בודהנה** (01.11.2015), בפסקה 42 ואילך). כזכור, הנאשם ניסה ל"הידחק" עם מוניתו לפני המתלון ומשהלה התנגד לכך תקף אותו הנאשם באופן מתמשך ומסלים: תחילה בגרימת נזק ולאחר מכן באלימות ובאיומים, לרבות באמצעות חפץ מברזל. כתוצאה מהתקיפה נזקק המתלון לטיפול רפואי ונגרמו לו שריטה מעל השפה וכן המטומה בבית השחי מצד ימין.

20. על פני הדברים מדובר אפוא באירוע חמור, שעל-פי מדיניות הענישה הנהוגה יש להשית בגינו עונש הכולל מאסר בפועל - ולו לתקופה שניתן לשאתה בדרך של עבודות שירות. מכאן, שעתירת המאשימה להסתפק בענישה הצופה פני עתיד בלבד היא מקלה מאוד. יחד עם זאת, ב"כ המאשימה הסביר את הסדר הטיעון המקל בקשיים ראייתיים, ובנסיבות אלה לא ניתן לומר שמדובר בהסדר טיעון בלתי סביר; וממילא חובת בית המשפט היא לכבדו.

21. נותר אם כן לדון בעתירת ב"כ הנאשם לביטול ההרשעה. בעניין זה, כידוע, ההלכה היא כי משהוכחו בבית המשפט עובדות המגבשות עבירות פליליות - בין לאחר שמיעת ראיות ובין על-פי הודאת הנאשם, כבעניינו - על בית המשפט להרשיע את הנאשם בעבירות אלה.

22. האפשרות לנקוט בדרך של הימנעות מהרשעה היא אפשרות חריגה, השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן בהם מתקיימים שני התנאים המצטברים אשר נקבעו בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (3) 337 (1997) (להלן - הלכת **כתב**), דהיינו: **ראשית**, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

שנית, סוג העבירה מאפשר לוותר, בנסיבות המקרה המסוים, על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (שם, בעמ' 342).

23. דא עקא, שבמקרה דנא שני התנאים הנ"ל, שנקבעו בהלכת **כתב**, אינם מתקיימים:

התנאי הראשון - הנאשם לא הציג כל ראייה או אינדיקציה לכך שעבודתו כנהג מונית עלולה להיפגע מהרשעה. יתר על כן, הלכה למעשה - הגם שבפני שירות המבחן ציין חשש כזה - בטיעונים לפני לא עלתה טענה כזו כאשר הן הנאשם והן בא-כוחו התמקדו בסוגיית רצונו של הנאשם לעבור לתחום

ההוראה.

ואולם, הנאשם סיים את לימודי ההוראה לפני שנים רבות, כאשר מאז ועד היום לא עסק בהוראה כלל. בנסיבות אלה, אין זה ברור כלל ועיקר היכן יכול כיום הנאשם להשתלב בתחום ההוראה וההגנה אף לא הצביעה על אפשרות קונקרטית כלשהי כזו. מכאן, שלא הוכחה לפניי כלל ועיקר אפשרות של פגיעה ממשית-קונקרטית בנאשם עקב ההרשעה.

בהקשר זה לא למותר להוסיף ולציין כי "החובה להצביע על קיומו של נזק קונקרטי מתיישבת עם אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה, אשר נועד לחול אך במקרים מיוחדים בהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לצורכי שיקומו של הנאשם. אימוץ עמדתו של המבקש, עלולה להוביל לסטייה מהאיזון הבסיסי העומד ביסודו של החריג, ואת זאת אין בידי לאפשר" (רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.2014), בפסקה 10 להחלטה).

התנאי השני - במקרה דנא מדובר, כאמור, באירוע אלימות חמור ומתמשך במסגרת התופעה הפסולה של "זעם בדרכים". מדיניות הענישה הנהוגה בכגון דא היא מחמירה וככלל כוללת עונשי מאסר בפועל, אם גם לנשיאה בדרך של עבודות שירות. מכאן, שסוג העבירות בנסיבותיהן הקונקרטיות - דהיינו: עבירות של איומים ותקיפה, לרבות באמצעות חפץ מברזל - אינו מאפשר לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

24. הנה כי כן, המסקנה המתבקשת היא כי במקרה זה שני התנאים המצטברים, שנקבעו בהלכת **כתב** לצורך ביטולה של הרשעה, אינם מתקיימים. ברי אפוא כי אין בידי להיעתר לעתירת ההגנה לביטול ההרשעה ועל כן אני דוחה אותה.

יחד עם זאת, מן הראוי לציין כאן את ההתרשמות החיובית מהנאשם בבית המשפט, בפרט במהלך הדברים שנשא במסגרת דברו האחרון לעונש. כפי שצוין כבר לעיל, הנאשם דיבר בבית המשפט בהתרגשות אותנטית, תוך שתיאר את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות ברהיטות ובכנות. ניכר כי הנאשם מבקש לצאת לדרך חדשה בחייו, ולפיכך תקוות בית המשפט היא כי ההרשעה - בפרט נוכח דברים אלה - לא תעמוד לו לרועץ. ואולם, כאמור, מבחינה משפטית אין אפשרות להורות במקרה זה על ביטול ההרשעה.

25. אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה של אלימות כלפי הגוף.

(ב) פיצויים למתלונן, עד תביעה מס' 1, בסך של 2,000 ₪. הפיצויים ישולמו מתוך הפיקדון שהפקיד הנאשם בקופת בית המשפט.

באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר פרטי המתלונן, לצורך העברת הפיצויים.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר דין זה לשירות המבחן.

ניתן היום, ט"ז טבת תשע"ט, 24 דצמבר 2018, במעמד הצדדים.